

Sygn. akt IV CNP 41/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w L.
z dnia 6 maja 2011 r.,
w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi Specjalistycznemu w B. Samodzielnemu
Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w B.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2013 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 317 (trzysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym;

3) odmawia przyznania adw. J. H. wynagrodzenia od Skarbu Państwa za pomoc prawną udzieloną z urzędu powodowi w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 6 maja 2011 r. (sygn. akt II Ca .../11), którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 20 stycznia 2011 r. (sygn. akt I C .../10) w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 7 września 2005 r., wydanego w sprawie I C .../05, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w dniu 18 października 2006 r. oraz w dniu 28 marca 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia powinna spełniać sformalizowane warunki określone w art. 424⁵ k.p.c., w tym wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3) oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4). Podkreślić należy, iż skarga oprócz przytoczenia podstaw, o których mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c., oraz ich uzasadnienia powinna wyraźnie wskazywać przepis prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącą przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia zatem jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 51/08, z dnia 29 czerwca 2012 r., IV CNP 18/12 oraz z dnia 7 sierpnia 2013 r., II CNP 32/13 - niepubl.). Podstaw skargi nie można bowiem utożsamiać z przepisami prawa, z którymi niezgodne jest zaskarżone skargą orzeczenie. Nie spełnia tego wymagania wniesiona skarga. Wprawdzie w części skargi zatytułowanej: „Uzasadnienie” znajduje się „pkt I. Niezgodność z prawem”, jednakże w istocie zawiera on uzasadnienie wskazanych wcześniej podstaw

kasacyjnych, tj. art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 840 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, z dodatkowym przepisem art. 787 k.p.c., wyjaśniając na czym – zdaniem skarżącego – polegały naruszenia przepisów wskazanych w podstawach skargi. Dodatkowo w tej jednostce redakcyjnej zawarto wnioszek o wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego ze stosownym pytaniem prawnym. Zarówno w tej jednostce redakcyjnej skargi, jak w pozostałej jej części nie wskazano jednak jednoznacznie, z którym bądź którymi przepisami prawa jest niezgodne zaskarżone skargą orzeczenie. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego samodzielne ustalanie na podstawie analizy wskazanych podstaw skargi i ich uzasadnienia, z jakimi przepisami prawa jest niezgodne orzeczenie zaskarżone skargą.

Poza tym skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Wprawdzie i w tym przypadku w skardze znajduje się punkt, w którym skarżący wskazał, że doznał szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego skargą orzeczenia, jednakże nie określił ani jej wysokości, ani twierdzenia tego nie uprawdopodobnił. Po pierwsze, z tej przyczyny, że do szkody zaliczył poniesienie opłat w związku z wniesioną skargą. Tymczasem nawet poniesione koszty postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym orzeczeniem zaskarżonym skargą nie są zaliczane do szkody uzasadniającej wniesienie skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, z dnia 16 maja 2012 r., II CNP 6/12, z dnia 31 października 2013 r., IV CNP 34/13 - niepubl.). Tym bardziej dotyczy to kosztów sądowych poniesionych w związku z wniesioną skargą na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia. Nie stanowią bowiem one szkody wyrządzonej wydaniem zaskarżonego skargą orzeczenia, lecz uszczerbek majątkowy spowodowany wniesieniem skargi, który podlega rozliczeniu jako składnik kosztów w postępowaniu wywołanym skargą według odrębnych zasad przewidzianych w przepisach procesowych. Ponadto skarżący powołał się na szkodę spowodowaną przeprowadzeniem postępowania egzekucyjnego skierowanego do majątku skarżącego na podstawie kwestionowanego przez niego tytułu wykonawczego. Twierdzenia tego jednak w żaden sposób nie uprawdopodobnił. Tymczasem uprawdopodobnienie szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. oznacza przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego,

wskazującego na to, iż szkoda została istotnie wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, rodzaj i rozmiar, a także związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2007 r., II CNP 147/07, niepubl., z dnia 25 stycznia 2008 r., I CNP 117/07, niepubl., z dnia 24 października 2007 r., I CNP 67/07, niepubl., z dnia 15 listopada 2007 r., I CNP 76/07, niepubl.).

Skarga dotknięta wskazanymi wyżej brakami podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. bez możliwości konwalidacji dostrzeżonych uchybień. O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Ze względu na to, że skarga została odrzucona z powodu stwierdzonych wcześniej braków podlegał oddaleniu wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, skoro udzielona pomoc prawna nie odpowiadała zasadom wymagany od profesjonalnych pełnomocników procesowych.